

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/317/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517208485
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7517208485.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Jána Slobodníka a JUDr. Ladislava Čakociho, vo veci žalobcu Š. F.B., Y.. XX.X.XXXX, G. Q. XXX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Košice, Kuzmányho 29, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, o zapl. 1 564,30 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 17Csp/162/2017-116 z 10.12.2018 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobkyni priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že na konanie je príslušný Okresný súd Košice-okolie, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1 564,30 € spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 14.4.2017 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcom rozsahu žalobu ohľadom úroku z omeškania zamietol a žalobkyňa i štát má voči žalovanému právo na plnú náhradu trov konania vo výške, o ktorých súd I. inštancie rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.1.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, že žalovaný sa k žalobe vyjadril v podaní, doručenom 5.6.2016 (č.l. 25) a kategoricky s ňou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť, že vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti a námietku premičania uplatneného nároku a to jednak z pohľadu uplynutia subjektívnej i objektívnej premičacej doby, pričom uplynula zákonná subjektívnej 2-ročnej i objektívnej 3-ročnej premičacej doby.

2.2.K vyjadreniu žalovaného zaujala stanovisko žalobkyňa a k jej replike zaujal žalovaný stanovisko v podobe dupliky z 21.9.2018.

2.3.Súd pri posudzovaní prejednávanej veci prioritne venoval pozornosť zásadným otázkam, ktoré mali pre rozhodnutie súdu zásadný význam a síce: zaoberal sa námietkou miestnej nepríslušnosti, vznesenej žalovaným v tomto konaní tvrdiac, že v prípade, ak sa jedná o žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, nejedná sa už o spotrebiteľský vzťah a v takom prípade sa miestna príslušnosť sa riadi podľa sídla žalovaného. V tomto kontexte sa žalobca voči tomuto tvrdeniu ohradil a nesúhlasil s ním. Pri riešení tejto otázky citoval znenie § 290 CSP a konštatoval, že ide o takmer identickú formuláciu, definujúcu spotrebiteľský spor obdobne ako v § 2 ods.1 veta prvá zák. o spotrebiteľských úveroch, a tiež v § 1 ods.1 písm. a) zák. č. 391/2015 Z.z. o alternatívnom riešení spotrebiteľských sporov a doplnení niektorých zákonov. V zásade platí, že čo sa miestnej príslušnosti súdu v spotrebiteľských sporoch, v ktorých je spotrebiteľ žalovaným, sa určuje podľa kritérií všeobecnej miestnej príslušnosti v zmysle § 13 a nasl. CSP. V prípade, ak spotrebiteľ vystupuje na strane žalobcu, je obdobne ako aj v pôvodnom OSP miestne príslušným alternatívne aj súd, v obvode ktorého má adresu trvalého pobytu žalobca, ak ide o spor alebo konanie v sporoch, týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania (§ 19 písm. d)

CSP). V tejto prejednávanej veci niet sporu, že medzi stranami bola 8.6.2010 uzavretá spotrebiteľská úverová zmluva, ktorá bola základom pre podanie žaloby zo strany žalobkyne v tomto spore tvrdiac, že plnením nad rámec povinností, vyplývajúcich pre ňu z tejto zmluvy, došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný nárok s uzavretou spotrebiteľskou zmluvou súvisí. Na základe uvedeného za to, že miestne príslušným pre rozhodnutie v tejto veci je Okresný súd Košice-okolie tak, ako to vyjadril v prvom výroku rozsudku vo veci samej.

2.4. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, a žalovaný nepoprel, v predmetnom spore bolo nepochybne preukázané, že 8.6.2010 bola uzavretá spotrebiteľská úverová zmluva medzi dlžníkom - t.č. neb. manželom žalobkyne, a žalobkyňou v pozícii spoludlžníka, na základe ktorej im žalovaný mal poskytnúť požadovanú sumu 1 230,- €. Ako z úpravy, obsiahnutej v bode 8.1. Formulára tejto zmluvy vyplynulo, a ako sa aj v Oznámení veriteľa o schválení úveru č. 8300027573 z 8.6.2010 uvádza, z výšky schváleného úveru 1 230,- € činil poplatok za poskytnutie služby v zmysle Čl. 8.1. písm. a) Dohody v sume 301,49 €, z čoho plynie, že reálne bola žalobcovi poskytnutá suma 928,51 €. Napriek uvedenej skutočnosti sa, ako vyplýva z formulára samotnej zmluvy, zaviazali v počte 48 splátok, splatných vždy do 14. dňa v mesiaci, vrátiť túto čiastku (1230 €) v splátkach v sume 63,18 €, spolu s úrokovou sadzbou 70,01% ročne vo výške celkových nákladov spojených s týmto úverom 1 802,64 €. RPMN v zmysle bodu 6 Zmluvy činila 68,85%, ktoré údaje korešpondujú aj s oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Súd ďalej citoval znenie § 9 ods.1,2,6, § 11 ods.1 z. č. 129/2010 účinného 8.6.2010 a vychádzajúc zo znenia obsiahnutého v kolónke 6 úverovej zmluvy - údaje o schválenom revolvingovom úvere a mal za to, že v zmysle takto uzavretej zmluvy, neboli upravené všetky náležitosti tak, ako to vyžaduje zákon. Termín „splatnosť úveru“ bol vyjadrený iba počtom splátok - 48; a dňom splatnosti splátky 14. deň v mesiaci. Čo sa týka celkových nákladov spotrebiteľa spojených s týmto úverom, tie boli vyjadrené sumou 1 802,64 € pri výške mesačnej splátky 63,18 €. Z tejto úpravy nijakým spôsobom nevyplýva jedna z náležitostí, vyžadovaných zákonom v rozsahu predpokladu, vyžadovaného § 9 ods.2 písm. f) o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ako je totiž z tejto časti zmluvy zrejmé, neuvádza sa v nej ani splatnosť prvej splátky a ani splatnosť poslednej splátky a nie je tam ani vyjadrený termín „doba trvania zmluvy“. Poukázal na to, že pokiaľ v Oznámení veriteľa o schválení úveru z 8.6.2010 sa síce uvádza, že dátum splatnosti prvej splátky je 14.7.2010 a dátum poslednej splátky úveru 14.6.2014, no tento údaj sa nachádza v jednostrannom právnom úkone zo strany veriteľa (žalovaného), čo teda znamená, že nie je integrálnou súčasťou uzavretej zmluvy. Ročná úroková sadzba úveru činila v zmysle zmluvy sadzbu 70,01% ročne tak, ako bola týmto percentom označená aj v časti 5 tlačiva zmluvy (údaje o požadovanom úvere). Kým ale v časti 5 bola výška predpokladanej RPMN uvedená rovnako, t.j. 70,01% ročne, v časti 6 o schválenom úvere sa už RPMN za poskytnutý úver vyjadruje sadzbou 68,85% ročne tak, ako je tento údaj obsiahnutý tiež v Oznámení veriteľa o schválení úveru. V tejto súvislosti akcentoval, že ak RPMN je kategória, ktorá vyjadruje náklady, ktoré vzniknú spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru, medzi ktoré patrí aj zmluvný úrok reprezentujúci výšku odplaty za poskytnutie úveru t.j. jeho cenu, možno logickým výkladom dospieť k záveru, že údaj o RPMN (t.j. celkové náklady) nemôže byť nižší, ako zmluvný úrok, reprezentujúci výšku odplaty za poskytnutie úveru, ku ktorému je nutné alternatívne pripočítať aj ďalšie náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutým úverom. V danom prípade v zmluve je RPMN vo výške 68,85% a ročná úroková sadzba úveru 70,01%, a je viac-menej technicky vylúčené, aby RPMN bola nižšia ako výška úrokovej sadzby, ktorá sa prioritne podieľa na celových nákladoch spotrebiteľa. Odhliadnuc aj od všetkých ostatných žalobcom vznesených dôvodov pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru je možné konštatovať, že úver, poskytnutý žalobcovi zmluvou z 8.6.2010 je možné v zmysle § 11 ods.1 písm. a) už iba z dôvodu nesprávnej RPMN je možné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, a že žalobcovi vznikla voči žalovanému povinnosť vrátiť len požičanú istinu. Tú, ako je nad všetky pochybnosti zrejmé, žalobca splnil ešte v čase pred podaním žaloby. Vzhľadom aj na konštatované skutočnosti minimálne v rozsahu a) absencie údajov o dobe trvania zmluvy, b) termíne konečnej splatnosti úveru a c) nesprávne uvedenej RPMN súd skonštatoval, že skutočne úver, založený zmluvou z 8.6.2010 je bezúročný a bezpoplatkový.

2.5. K vznesenej námietke premlčania žalovaného nároku poukázal na to, že žalovaný ju definoval tak, že žalobca nepreukázal okamih, v ktorom sa dozvedel o údajnom bezdôvodnom obohatení sa na jeho úkor s dôrazom na to, že subjektívna premlčacia lehota je viazaná na to, že „poškodený subjekt“ má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia.

2.6. Zmyslom zákonodarcom prijatej právnej úpravy v § 107 OZ nie je to, aby sa lehoty týkajúce sa premlčania počítali svojvoľne. Vo svojej podstate hmotno-právnu námietku premlčania (§ 152 CSP) nijako nešpecifikoval ani v duplike, podanej v písomnej forme 21.9.2018. V tejto súvislosti zdôraznil, že vznesenie hmotno-právnej námietky je hmotnoprávnym úkonom spôsobujúcim zmenu, zánik, či

oslabenie práva protistrany, ktorý úkon je vždy adresovaný. Ako bolo v tomto konaní preukázané, táto hmotno-právna námietka bola v priebehu tohto konania doručená protistrane, ktorá na to aj adekvátne reagovala. V tomto kontexte súhlasil s názorom žalobkyne v tom smere, že žalovaný v hmotnoprávnej námietke, ako jednostrannom právnom úkone, nijako nešpecifikoval to, na základe čoho, prečo a odkedy považuje nárok uplatnený žalobcom premlčaný či už v 2-ročnej subjektívnej alebo 3-ročnej objektívnej lehote. Napriek uvedenému žalobkyňa v rámci svojej procesnej obrany voči tomuto tvrdeniu žalovaného uviedla v replike, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, t.j. preukázaná a nie len predpokladaná vedomosť poškodenej strany o takých skutočnostiach, ktoré mu umožňujú uplatniť právo na súde. V tomto kontexte poukázala na faktografiu, datovanú do obdobia bezprostredne v čase pred podaním žaloby, a to v tom zmysle, že žalobkyňa sa o tom, že je to žalovaný, ktorý sa na jej úkor obohatil, dozvedela od svojho právneho zástupcu bezprostredne po prvej porade v čase, keď si preštudoval predmetnú úverovú zmluvu a informoval žalobkyňu o možnostiach uplatnenia týchto práv na súde. Žalobkyňa v ten istý deň, t.j. 4.4.2017 udelil svojmu právemu zástupcovi plnú moc na svoje zastupovanie a ako je zrejmé, na tomto základe bola tiež 11.4.2017 doručená žaloba na plnenie na procesný súd. Vychádzajúc zo skutočností, že žalobkyňa sa touto žalobou domáha úhrady parciálnych čiastok, zaplatených v období od 23.9. do 12.2.2016 je zrejmé, že odo dňa, kedy sa dozvedel o možnosti žalovať bezdôvodné obohatenie ako aj o tom, kto sa na jeho úkor obohatil a v akom rozsahu, neuplynula lehota 2 rokov do dňa podania žaloby, a keďže odo dňa vzniku tohto bezdôvodného obohatenia neuplynuli ani 3 roky objektívnej premlčacej doby možno uzavrieť, že nárok žalobcu premlčaný nie je.

2.7.Ďalej citoval znenie § 451 ods.1,2, § 456 OZ a konštatoval, že plnenie žalobkyne bez právneho dôvodu od 23.9.2014 do 26.2.2016 malo za následok vznik bezdôvodného obohatenia, ktoré je nutné vydať tomu, na úkor koho bolo získané. Je zjavné, že žalobkyňa vrátila žalovanému viac finančných prostriedkov, než jej bolo poskytnuté, a teda žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola voči žalovanému dôvodná. Z uvedeného dôvodu, preto súd priznal žalobkyni plnenie, zaplatené za obdobie od 23.9.2014 do 26.2.2016, a to spolu s úrokom z omeškania. Ako vyplynulo z písomnej výzvy žalobkyne, adresovanej žalovanému listom zo 10.4.2017 (č.l. 7), touto výzvou, v ktorej právny zástupca žalobkyne dáva žalovanému na vedomie, že úver na základe uzavretej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, žiadal vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 2 720,73 €, najneskôr do 13.4.2017. Keďže k žiadnemu plneniu zo strany žalovaného nedošlo, dňom 14.4.2017 žalobkyňa uplatnila tiež právo na úrok z omeškania.

2.8.Citoval znenie § 517 ods.2 OZ, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 účinného od 1.2.2013 a uzavrel, že v prejednávanej veci síce vznikol úverový vzťah zmluvou z 8.6.2010, avšak predmetom konania bolo bezdôvodné obohatenie ako samostatný právny titul, ktorý z tejto zmluvy vyplynul. V danom prípade predmetom konania bolo plnenie, ktoré žalobca poskytol žalovanému v období od 23.9.2014 do 26.2.2016, a teda ide o plnenie, s omeškaním ktorého je žalovaný za obdobie od 14.4.2017. 14.4.2017 bola základná sadzba ECB 0%, a preto žalobkyni vzniklo právo na úrok z omeškania v sadzbe 5% ročne a v tejto sadzbe mu bol úrok z omeškania aj priznaný s tým, že v rozsahu, v ktorom žaloba prevyšuje súdom priznanú sadzbu, bola žaloba zamietnutá.

2.9.Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa, ktorá je v tomto spore od súdnych poplatkov zo zákona oslobodená a vo veci samej bola plne úspešná, súd žalobkyni v zmysle § 255 ods.1 CSP a rovnako tak štátu priznal právo voči žalovanému na plnú náhradu trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný (č. l. 127 - 130) a to v časti výroku I. a III., ktoré odôvodnil nasledovne:

3.1. Ako prvý odvolací dôvod namieta, že súd nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu na konanie. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že zmluvu o revolvingovom úvere číslo 8300027573 z 2.6.2010 uzavrel žalobca ako spoludlžník a citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp.zn. 2Cdo 205/2009. Žalobca je len spoludlžníkom ohľadne záväzkov dlžníka zo zmluvy o revolvingovom úvere. Povaha jeho právneho pomeru a vzťahu ku žalovanému je určená § 533 ods.1 O. z. tak, že spoločne a nerozdielne je iba zaviazaným spolu s dlžníkom na plnenie záväzku dlžníka. Žalobca nie je zmluvnou stranou ako dlžník, teda neprislúchajú mu práva a povinnosti ako dlžníka v celom rozsahu. Ak by mal platiť opak, potom tým, že spoludlžník môže pristúpiť k záväzkom dlžníka aj bez jeho súhlasu, sa proti jeho vôli a bez jeho súhlasu mal stať v zmysle záverov súdu aj oprávneným subjektom z bezdôvodného obohatenia. Vydania bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať len ten, na koho úkor bolo získané. V prípade úverovej zmluvy takýmto subjektom môže byť len dlžník, pretože akékoľvek plnenie, ktoré vykonal on alebo spoludlžník, je vždy plnením záväzku dlžníka. Rovnako tiež platí, že zo záväzkov týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia nie sú ani oprávnení a ani povinní manželia spoločne

a nerozdielne. Neobstojí ani záver, podľa ktorého spoločná aktívna vecná legitímácia žalobcov vyplýva z toho, že sú manželmi. Za predmet vlastníctva a teda ani bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Na tomto závere nič nemení to, že pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva sa vykonáva aj vyporiadanie spoločných pohľadávok a záväzkov manželov (dopadajúce len na vzťah medzi manželmi a nie aj na ich vzťah k tretím osobám) podľa zásad platných pre vyporiadanie tohto spoluvlastníctva (vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva v širšom zmysle). Podľa súdnej praxe sa za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí nepovažujú napr. zmluva o pôžičke uzavretá len jedným z manželov (rozsudok Najvyššieho súdu ČSR z 21.12.1973 sp. zn. 3 Cz 57/73 publikovaný v Zborníku stanovísk správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR, vydanom Najvyšším súdom ČSSR, SEVT Praha 1986), ručiteľský záväzok jedného z manželov (R 61/1973) alebo zmluva o výpožičke uzavretá len jedným z manželov (R 71/1994). Pri nezmenenej právnej úprave predmetu bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú tieto závery súdnej praxe stále použiteľné. Ďalej citoval z rozsudku NS ČR sp.zn. 25 Cdo 2715/2000 a má za to, že ak malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia, potom oprávneným subjektom na jeho vydanie (a teda osobou aktívne vecne legitimovanou) by mal byť len dlžník alebo jeho legitímne a zákonným spôsobom preukázaný právny nástupca, nie spoludlžník alebo iná osoba. Žalobca v konaní svoje hmotnoprávne postavenie neosvedčil žiadnym dôkazom, ktorý by jeho vecnú legitímáciu preukázal. Súd rozhodol preto vecne nesprávne, ak vyhovel žalobe ohľadne žalobcu, ktorý nie je zmluvnou stranou, nie je dlžníkom a teda na jeho úkor žiadne bezdôvodné obohatenie ani vzniknúť nikdy nemohlo.

3.2. Ako druhý odvolací dôvod uviedol, že závery súdu o nesprávnej výške RPMN nemajú oporu v dokazovaní. Súd prijal záver, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je bezúročný z dôvodu, že zmluva obsahuje nesprávnu RPMN. Tvrdí, že v konaní nebol vykonaný dôkaz preukazujúci nesprávnosť výpočtu RPMN a citoval znenie § 2 písm. i), § 9 ods. 2 písm. l) a vzorca uvedený v prílohe 2 z. č. 129/2010 Z.z. a tvrdí, že v konaní nebol vykonaný dôkaz, ktorý by bol výpočtom RPMN podľa z. č. 129/2100 Z.z. a ktorý by preukázal nesprávnosť údajů uvedeného v zmluve.

3.3. Súd ďalej ako dôvod rozhodnutia uviedol, že v zmluve nebola dohodnutá a uvedená doba trvania zmluvy a konečná splatnosť. Na základe toho súd dospel k záveru, že ide o bezúročný úver. Tvrdí, že súd v tejto otázke dospel k nesprávnym záverom, a to z nasledovných dôvodov: (i) v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni újinné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú újinné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, (ii) údaj o konečnej splatnosti uzavretá zmluva obsahuje, a hoci na túto skutočnosť vo svojom vyjadrení poukázal, konajúci súd v napádanom rozsudku uviedol len všeobecné, šablónovité vyjadrenie bez toho, aby sa jeho argumentom vôbec zaoberal, (iii) súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ľarchu sporovej strany a (iv) zmena z. č. 129/210 Z.z., ktorá je účinná od 1.5.2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s „konečnou splatnosťou“ nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa a citoval z rozsudku Súdneho dvora EÚ v bode 58 a výrok 4 vo veci C-42/15. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods.2 Smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná újinné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene z. č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újinného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti

a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa a citoval z rozhodnutia NS SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 a z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116: Náležitost' „konečná splatnosť“ nepozná ani úijné právo a od 1.5.2018 ani vnútroštátne právo. Tieto náležitosti tak nie je možné priradiť žiadny účel, ktorý by malo plniť, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol vypustený zo zákona bez náhrady. Absencia účelu pri uvádzaní „konečnej splatnosti“ tak znamená aj to, že pri úvere do 30.04. 2018 neuvedenie tohto údaju by pri formalistickom výklade zákona znamenalo bezúročnosť úveru, a od 1.5.2018 pri rovnakom úvere a pri jeho neuvedení by to neznamenovalo nič. Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15), že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna a teda zo samotného neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. Tvrdí preto, že súd sa po právnej stránke nesprávne vypořiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe / podľa ktorých je prípustný záver o bezúročnosti úveru.

3.4.Namieta aj skutkové závery súdu o tom, že uzavreté zmluvy neobsahujú uvedenie konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť a citoval z rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166. Na základe uvedených dôvodov tvrdí, že súd dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Záver o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku.

3.5.Namieta aj nesprávnosť záveru o neuvedení doby trvania zmluvy, pretože tento údaj sa uvádza v bode 9 zmluvných dojednaní v znení, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú.

3.6. Na základe uvedeného napáda rozsudok č.k. 17Csp/162/2017 z 10.12. 2018 z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie, teda podľa § 365 ods.1 písm. f) a písm. h) CSP a navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne aj v časti, v ktorej jej bolo vyhovené a žalovanému prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa (č. I. 146 - 153), v ktorom uviedla, že tvrdenia žalovaného obsiahnuté v tomto odvolaní považuje za nesprávne.

4.1.K jej aktívnej vecnej legitímácii žalovaný napáda správnosť rozhodnutia súdu „prvého stupňa“ tým, že nemôže byť dostatočne aktívne vecne legitimovaná v tomto konaní, nakoľko v predmetnom zmluvnom vzťahu figurovala len ako spoludlžník. S uvedenými závermi žalovaného však nemožno súhlasiť, pričom poukázala na nasledujúce. Citovala znenie § 511 ods. 1, § 513 O. z.. V podanom odvolaní žalovaný správne uviedol, že ona figuruje v predmetnom zmluvnom vzťahu ako spoludlžník. Z obsahu úverovej zmluvy však vyplýva, že ako spoludlžník sa spolu s hlavným dlžníkom zaviazali (na základe predmetnej úverovej zmluvy) splatiť žalovanému všetky záväzky vyplývajúce z danej úverovej zmluvy spoločne a nerozdielne. Ide teda o spoločný záväzok v zmysle § 511 Občianskeho zákonníka, z ktorého tak rovnako dlžníkovi ako aj spoludlžníkovi vyplývajú spoločne a nerozdielne rovnaké práva a povinnosti. Ak v prejednávanej príhode došlo zo strany dlžníka k plneniu žalovanému, toto plnenie je potrebné považovať rovnako za plnenie dlžníka, aj za plnenie spoludlžníka. Ak takýmto plnením došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, je zrejmé, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu rovnako na úkor dlžníka, ako aj spoludlžníka. Vydania bezdôvodného obohatenia sa tak rovnako môže domáhať tak dlžník, ako aj spoludlžník. Uvedené potvrdzuje i § 513 O. z., podľa ktorého ak je dlžník zaviazaný plniť viacerým veriteľom, ktorí sú oprávnení spoločne a nerozdielne, ktorýkoľvek z veriteľov je oprávnený požadovať splnenie celého dlhu (vznikom bezdôvodného obohatenia došlo fakticky k zmene, kde sa z pôvodného veriteľa stáva dlžník, ktorý je povinný vydať bezdôvodné obohatenie a z pôvodných dlžníkov - zaviazaných spoločne a nerozdielne sa stávajú veritelia, ktorí sú spoločne a nerozdielne oprávnení na prijatie bezdôvodného obohatenia). Zároveň tiež poukázala i na § 143 O. z.. O jej aktívnej vecnej legitímácii na vrátenie plnenia poskytnutého žalovanému bez právneho dôvodu svedčí aj to, že žalobkyňa bola v čase bezdôvodného obohacovania sa na strane žalovaného manželmi, a teda ich príjmy spadajú pod režim bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Práve z

týchto príjmov, a teda z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov došlo aj k poskytnutiu plnenia žalovanému, na ktoré žalovaný nemal žiaden právny nárok, čím sa bezdôvodne obohatil na úkor oboch manželov, teda aj na úkor spoludlžníka - žalobkyne. O skutočnosti, že pohľadávky žalovaného vyplývajúce z predmetných úverových zmlúv boli vykonávané zo spoločného majetku dlžníka i spoludlžníka svedčí aj fakt, že tieto pohľadávky boli uspokojované prostredníctvom zrážok zo mzdy dlžníka, pričom mzda manželov nesporne podlieha režimu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Takýmto bezdôvodným obohatením na strane žalovaného nesporne došlo k neoprávneným zásahom do majetkových práv oboch manželov, obaja manželia (dlžník i spoludlžník) boli na svojich právach ukrátení, a obaja tak majú možnosť domáhať sa nároku na vrátenie tohto bezdôvodného obohatenia. V zmysle uvedených skutočností je teda zrejmé, že jej aktívna vecná legitímácia na vydanie bezdôvodného obohatenia je v prejednávanej príhode daná.

4.2.K bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru - Žalovaný vo svojom odvolaní zároveň napáda jej tvrdenia o potrebe uvádzania termínu konečnej splatnosti v samotnej zmluve o úvere, pričom poukazuje na Rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016. Pre posúdenie správnosti žalovaným namietaných skutočností je tak potrebné zaoberať sa samotným rozhodnutím súdneho dvora a záverov v ňom uvedených. K uvedenému rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie poukázala na to, že v konaní vedenom pod sp. zn.: C-42/15 sa Súdny dvor Európskej únie zaoberal tromi hlavnými otázkami: 1. Platnosť zmluvy, 2. Amortizácia istiny, 3. „Bezúročnosť“ zmlúv. Na úvod poukázala na to, že samotná Zmluva o Európskej únii vo svojom čl. 288 (pôvodne v článku 249 Zmluvy o európskych spoločenstvách) definuje smernicu ako právny akt záväzný pre každý členský štát, ktorému je určený, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Z uvedeného vyplýva, že smernica predstavuje len akýsi „rámec“ toho, čo sa má dosiahnuť, pričom presnejšie podmienky na dosiahnutie cieľa stanoveného smernicou si určí samotný členský štát. Priama vs. nepriama aplikácia smerníc - K priamej aplikácii smerníc - Pokiaľ ide o priamy účinok smerníc, tento prípadá do úvahy v prípade, ak by kumulatívne boli splnené nasledovné podmienky: uplynula transpozičná lehota, dané ustanovenie smernice nebolo do vnútroštátneho poriadku transponované vôbec, alebo bolo transponované neskoro, nesprávne alebo neúplne ak dané ustanovenie smernice obsahuje jasné a presné právo alebo povinnosť, ak dané ustanovenie smernice je nepodmienené (nevýžaduje si prijatie žiadneho iného aktu) nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe. Z uvedeného tak vyplýva, že v danom prípade priama aplikovateľnosť predmetnej smernice neprichádza do úvahy, nakoľko na takúto aplikovateľnosť nie sú kumulatívne splnené všetky predpoklady pre priamu aplikovateľnosť. V prípade predmetnej smernice prichádza do úvahy len nepriama aplikácia (minimálne preto, že stranou sú súkromné subjekty a nie štát, resp. ustanovenia smernice nie sú jednoznačné). K nepriamej aplikácii smerníc - Čo sa týka samotnej nepriamej aplikovateľnosti smernice a jej eurokonformného výkladu, je potrebné poukázať na to, že aj napriek potrebe eurokonformného výkladu smernice, Európsky súladný výklad má však svoje hranice, ktoré boli postupne vymedzované rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora Európskej únie. Súdny dvor Európskej únie pritom stanovil, že „zásada konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva, pričom je tiež obmedzený všeobecnými právnymi zásadami, akými sú predovšetkým zásada právnej istoty a zákazu retroaktivity, „resp. povinnosť konformného výkladu sa týka všetkých ustanovení vnútroštátneho práva, ale nie neobmedzene, je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva.“ Okrem toho Súdny dvor Európskej únie dospel pri určovaní hraníc eurokonformného výkladu pri interpretácii smerníc k záveru, že výklad nesmie znamenať novelizáciu konkrétneho národného predpisu. Ďalej uviedol, že: „Ustanovenia smernice nemôžu byť považované za bezpodmienečné, to znamená, že smernica ako taká nemôže zakladať záväzky a povinnosti súkromným osobám, a rovnako sa na smernicu nemôžu odvolávať iné osoby pred vnútroštátnym súdom v prípade, ak by tým mohli byť poškodené práva súkromného subjektu. Zákaz výkladu contra legem, spôsobuje aby nebol vnútroštátny súd nútený vykladať vnútroštátne právo v rozpore s jeho výslovným znením.“ Eurokonformný výklad má teda svoje limity, pričom jedným zo zásadných obmedzení je princíp právnej istoty, ktorý musí byť dodržaný aj v prípade eurokonformného výkladu. Odvolanie sa na princíp právnej istoty malo umožniť vnútroštátnym súdom, aby neboli nútené k výkladu vnútroštátneho práva, ktorý ide nad rámec toho, čo môže jednotliviec legitímne očakávať. Treba pamätať najmä na to, že obmedzenie uplatnenia priameho účinku voči jednotlivcovi bolo významnou mierou motivované práve princípom právnej istoty. Bolo by preto absurdné, aby sa tieto obmedzenia obchádzali prostredníctvom nepriameho účinku. Napriek tomu, že nepriamy účinok môže zájsť ďalej ako účinok priamy (čo sa týka účinkov na jednotlivca), právne zásady na čele so zásadou právnej istoty musia byť plne rešpektované. Preto je nevyhnutné zabrániť tendenciám k napínaniu súladného výkladu za hranice, ktoré je možné z hľadiska

právnej istoty ešte považovať za legitímne. K prejednávaniu prípadu - Z výkladu Súdneho dvora Európskej únie podaného ku v poradí tretej prejudiciálnej otázke vyplýva povinnosť štátov prijímať primerané sankcie (napr. bezúročnosť zmlúv) s ohľadom na to, či ide o absenciu podstatných alebo absenciu menej podstatných náležitostí. Súdny dvor vyslovene uviedol, že údaj o RPMN (podotkla v správnej výške), údaj o počte a frekvencii splátok v úverových zmluvách ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie sú podstatné! S odkazom na bod 70 predmetného Rozsudku Súdneho dvora poukázala na to, že Súdny dvor považoval uvedenie RPMN a údajov o počte a frekvencii splátok v zmluve za majúce podstatný význam. Súdny dvor ďalej v bode 71 uvedeného rozhodnutia uviedol, že neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pričom sankciu spočívajúcu v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky považoval Súdny dvor Európskej pojednávajúce za primeranú a citovala z bodu 4 rozhodnutia. Uvedené v konečnom dôsledku len podporuje jej tvrdenia o tom, že na danú úverovú zmluvu treba hľadieť ako na bezúročnú a bezpoplatkovú. Záver: Súdny dvor teda k nastolenej prejudiciálnej otázke č. 3 zaujal stanovisko, že eurokonformný výklad zákona o ochrane spotrebiteľa v neprospech spotrebiteľa nie je celkom dobre možný z dôvodov vyššie uvedených: zákaz výkladu contra legem; právna istota v spojení so zákazom retroaktivity; výklad smernice nemá spôsobovať novelizácia vnútroštátneho zákona. Okrem toho z výkladu Súdneho dvora Európskej únie podaného k tretej prejudiciálnej otázke vyplýva povinnosť štátov prijímať primerané sankcie (napr. bezúročnosť zmlúv) s ohľadom na to, či ide o absenciu podstatných alebo absenciu menej podstatných náležitostí. Súdny dvor vyslovene uviedol, že údaj o RPMN (v správnej výške) v úverových zmluvách a o počte a frekvencii splátok sú podstatné! Preto nemožno mať ani len pochybnosti o potrebe vykladať zákon o ochrane spotrebiteľa v prospech spotrebiteľa nakoľko takýto výklad je v súlade so zmyslom a súladom smernice, tak ako to uviedol aj Súdny dvor Európskej únie vo vzťahu ku tretej prejudiciálnej otázke.

4.3.V uvedenej súvislosti zároveň uviedla, že uvedenou problematikou sa už aj v súčasnosti pri svojej činnosti zaoberajú sudy Slovenskej republiky a citovala z Rozsudku Krajského súdu Košice z 23.5.2017, vydaný pod sp. zn.: 6Co/74/2017, Rozsudku Krajského súdu Prešov z 28.5.2018, vydaný pod sp. zn.: 2Co/6/2018, Rozsudok Krajského súdu Žilina z 28.6.2017, vydaný pod sp. zn.: 7Co/99/2017, Rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom z 13.2.2017, vydaný pod sp. zn.: 10C/41/2014 - 116.

4.4.Na základe uvedeného nemožno prijať iný záver ako ten, že sankcia bezúročnosti za absenciu náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch v úverových zmluvách je primeraná, a teda legislatíva Slovenskej republiky v tomto smere je súladná s primárnym i sekundárnym právom Európskej únie. Z uvedeného tak vyplýva, že to, že zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru prípady, kedy zmluvy o spotrebiteľských úveroch neobsahujú náležitosti vyžadované týmto zákonom je v súlade s právom Európskej únie, pričom navyše bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru nesankcionuje len „minimum“ stanovené európskym právom, teda ak v samotnej zmluve absentuje údaj RPMN alebo údaj o frekvencii splátok, ale zákonodarcia týmto zákonom ide aj nad rámec smernice, a teda spotrebiteľovi poskytuje ešte väčšiu ochranu tým, že bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou sankcionuje aj prípady, kedy v samotnej úverovej zmluve absentujú aj iné náležitosti uvedené v zákone. Na základe uvedeného je tak potrebné predmetnú úverovú zmluvu považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch. Uvedené potvrdzuje aj početná judikatúra súdov Slovenskej republiky, pričom takúto rozhodovaciu prax mali sudy zaužívanú nielen pred vydaním tohto rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, ale obdobné zmluvy posudzujú ako bezúročné a bezpoplatkové aj v čase, kedy sa o takýchto zmluvách rozhoduje po vydaní uvedeného rozhodnutia.

4.5.K princípu právnej istoty - V tejto súvislosti ďalej poukázala na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného žalobca poukazuje na aktuálne znenie čl. 2 CSP. V rámci rozhodovania to konštatoval aj NS SR vo svojom rozhodnutí vydanom v konaní vedenom pod sp. zn.: 5ECdo/192/2014, Rozhodnutie NS SR zo 16.1.2013, vydané pod sp. zn.: 6MCdo/9/2012. IV Na základe vyššie uvedeného navrhla, aby odvolací súd v napádanom rozsahu potvrdil rozhodnutie súdu „prvého stupňa“ ako vecne správne a priznal žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5.Žalovaný v podanom odvolaní citoval a číselne označil, že napáda rozsudok vo výrokoch I. a III.. Z výrokovej časti rozsudku je zrejmé, že I. výrok sa týka rozhodnutia súdu o jeho miestne príslušnosti. Odvolací súd vyhodnotil, že žalovaný omylom tento výrok číselne neoznačil a v skutočnosti napadol výrok II. a IV.. Uvedené vyplývalo aj z obsahu podaného odvolania.

6.Odvolací súd mal za to, že rozsudok, výroku I. (týkajúci sa príslušnosti) a III. (ktorým bola žaloba v prevyšujúcom rozsahu zamietnutá), nebol odvolaním napadnutý a výroky I. a III. nadobudli právoplatnosť (§ 367 ods.1,3 CSP), preto neboli v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

7.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok v odvolaní napadnutej časti (výrok II. a IV.) ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

9.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

10.Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

11.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12.K námietkam uvedeným v odvolaní odvolací súd uvádza:

12.1.Žalovaný tvrdí, že žalobkyňa je len spoludlžníkom ohľadne záväzkov dlžníka zo zmluvy o revolvingovom úvere. Povaha jeho právneho pomeru a vzťahu ku žalovanému je určená § 533 ods.1 O. z. tak, že spoločne a nerozdielne je iba zaviazaným spolu s dlžníkom na plnenie záväzku dlžníka. Žalobkyňa nie je zmluvnou stranou ako dlžník, teda neprislúchajú jej práva a povinnosti ako dlžníka v celom rozsahu. Uvedené tvrdenie a jeho odôvodnenie nemá oporu v zákone ani vo vykonanom dokazovaní.

12.2.Uzatvorenou zmluvou o revolvingovom úvere č. 8300027573 z 8.6.2010 bolo bezpochyby preukázané, že išlo spotrebiteľskú úverovú zmluvu medzi dlžníkom - neb. manželom žalobkyne, a žalobkyňou v pozícii spoludlžníka, na základe ktorej im žalovaný poskytol požadovanú sumu 1 230,- €, ktorú sa zaviazali v počte 48 splátok, splatných vždy do 14. dňa v mesiaci, vrátiť v splátkach v sume 63,18 €, spolu s úrokovou sadzbou 70,01% ročne vo výške celkových nákladov spojených s týmto úverom 1 802,64 €. RPMN v zmysle bodu 6 Zmluvy činila 68,85%. Z uvedeného je zrejmé, že na strane dlžníka je viac subjektov, ide teda o spoločný záväzkový vzťah. Keďže viac subjektov je na strane dlžníka ide o pasívnu solidaritu. Skutočnosť, že dlžníci sú zviazaní spoločne a nerozdielne vyplýva nie len z uzatvorenej zmluvy ale aj z bodu 8 zmluvných dojednaní. Ide teda o spoločný záväzok v zmysle § 511 Občianskeho zákonníka, z ktorého tak rovnako dlžníkovi ako aj spoludlžníkovi vyplývajú spoločne a nerozdielne rovnaké práva a povinnosti.

12.3.Podľa § 511 ods.1 O. z. ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

12.4.Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že zo strany dlžníkov (dlžníka a spoludlžníka) došlo k plneniu žalovanému, toto plnenie je potrebné považovať rovnako za plnenie spoločné a nerozdielne plnenie dlžníka a plnenie spoludlžníka. Na základe tohto plnenia došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, teda žalovaný sa obohatil na úkor dlžníka, ale aj spoludlžníka.

12.5.V tomto konaní žalovaný už nevystupuje v pozícii veriteľa, ale v dlžníka.

12.6.Podľa § 513 O. z. ak je dlžník zviazaný na rovnaké plnenie niekoľkým veriteľom, ktorí sú podľa zákona, podľa rozhodnutia súdu alebo podľa zmluvy voči nemu oprávnení spoločne a nerozdielne, môže ktokoľvek z veriteľov žiadať celé plnenie a dlžník je povinný splniť v celom rozsahu tomu, kto o plnenie požiada prvý.

12.7.V kontexte s citovaným ustanovením vydania bezdôvodného obohatenia sa tak rovnako môže domáhať tak dlžník, ako aj spoludlžník, keďže vznikom bezdôvodného obohatenia došlo fakticky k zmene, kde sa z pôvodného veriteľa stáva dlžník, ktorý je povinný vydať bezdôvodné obohatenie a z pôvodných dlžníkov - zviazaných spoločne a nerozdielne sa stávajú veritelia, ktorí sú spoločne a nerozdielne oprávnení na prijatie bezdôvodného obohatenia.

12.8.Žalovaný poukazuje v podanom odvolaní na niektoré rozhodnutia, ktoré však pre prejednávany prípad nemožno použiť, lebo sú založené na rozdielnych skutkových a právnych základoch.

12.9.Ďalej žalovaný namieta, že závery súdu o nesprávnej výške RPMN nemajú oporu v dokazovaní. Toto tvrdenie je absolútne nedôvodné. Súd úplne, jasne a logicky v 48. a 49. zaujal stanovisko k RPMN a s týmto sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a k tomuto správne záveru nemá čo dodať a zdôrazňuje, že už len samotný tento fakt je spôsobilý privodiť vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods.1 písm. a) z. č. 129/2010 Z. z.. Preto ďalšie námietky vo vzťahu ku konečnej splatnosti, prípadne neuvedenie doby trvania zmluvy sú pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru irelevantné.

13.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

14.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto náhrada trov odvolacieho konania bola priznaná žalobkyni v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.